

Münsterberg:
Commento de hoc juris gra.
dalis.

Kl
740 2

F. 4. num. 10.

25 17

OTTONIS AMANDI WVESTENBERG
SEDINENSIS

COMMENTATIO

IVRIS FEVDALIS GENERALIA

DE

REBVS INFEVDANDIS

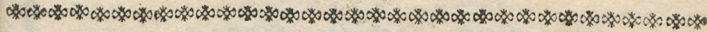
CONTINENS

ATQVE REINFEVDANDIS.

P. 328,

Thl 740°

HALAE,

LITTERIS BEYERIANIS MDCLXXIV.

OTTOVIS AMANDI WESTENBERG

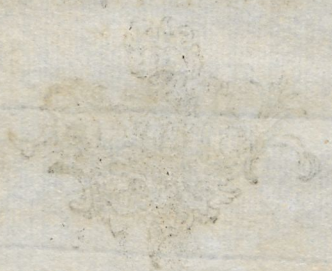
1780

COMMENTATIO

IVRIS FEVDALIS GENERALI
SVVM REVERENDI

HENRICI AMANDI
REBVS FEVDANDIS
WESTENBERG

ATQVE REINFEVDANDIS

IN
LITTEIS REFEVDANDIS

LITTEIS REFEVDANDIS

WESTENBERG
LITTEIS
REFEVDANDIS

V I R O

SVMME REVERENDO

HENRICO AMANDO

WVESTENBERG

PASTORI PRIMARIO ECCLESIAE PALAEO STETINENSIS
STI IACOBI; SCHOLAE SENATORIAE EPHORO NEC NON SCHOLAE
MINISTERIALIS DIRECTORI, REVERENDI MINISTERII SENIORI, RE-
GIAEQVE QVAE GRYPHISWALDIAE FLORET SOCIETATIS TEVTONICAE
SODALI &c.

PATRI SVMMA PIETATE

VSQVE AD CINERES COLENDO.

PARENS CARISSIME
ATQVE SVMMOPERE VENERANDE

Iam præterlapsum est tempus ad
addiscenda litterarum studia mi-
hi a TE indulgentissime Pater
benignissime destinatum; iam iussus TVVS
mihi sanctissimus ad paternos TVOS am-

plexus; iam Patria dulcissima ad sua me reuocat
seruitia; sed iam animo meo quoque vita mea
præsertim academicæ peractum curriculum per-
uolanti atque percogitanti omnis subit copia ar-
duorum beneficiorum summa TUA liberalitate in
me collatorum. Quid TIBI optime Pater omnia,
atque singula TUA in me merita contemplans
debeo! Quidquid sum, quidquid habeo ea
omnia me TIBI debere confiteor; et o quis um-
quam meliore atque benigniore gauisus est pa-
tre! quæcunque quæ rogavi dedisti, dedisti fax-
pissime plura, quam rogare ipse ausus sum. Vti-
nam sat dignis laudibus TVAM in me munificen-
tiam extollere possim; vtinam sat mihi verba
forent, quibus animum meum gratissimum TI-
BI delinearem. Sed nosti animum meum; ipse
enim

enim eum formasti, ipse exinde colliges, quan-
tas easque in imo pectore conditas atque fixas
fouere debeat gratias. Offero tibi hic publicum
et licet exiguum sane tamen indubitatae meae in
TE pietatis filialisque affectus documentum,
quod ut ea aspicias fronte qua quum adhuc tecum
versarer iuueniles meos labores aspicere solitus
eras, piis a TE precor precibus. Vale indulgen-
tissime Pater! Aliquot nunc modo adhuc heb-
domadam spatium benignissimis TVIS manibus
oscula figere me prohibet. O exoptatum diem
o dulcissimum momentum, quo mihi reduci in
Patrios lares brachiis TVIS porrectis advolare li-
cebit. Deus TER optimus maximus pia mea ex-
audiat vota; TE incolumen seruet; TVA salua
incolumitate et integritate et mea erit; det

COM

TIBI

TIBI longævam quam mereris vitam; ad te mibi
tranquillam, lætam atque iucundissimam fene-
stram, ut animo sua sorte quam maxime con-
tento diutissime gregem curæ TVAE a summo
numine demandatam pascere, nostrumque omni-
um, qui TE liberorum amore prosequimur gau-
dium esse possis atque decus. Futurus vsque
ad extremum vitæ meæ halitum.

PATER DILECTISSIME

Filius Tuus obedientissimus.

TIBI

COM-

COMMENTATIO
IVRIS FEVDALIS GENERALIA
DE
REBVS INFEVDANDIS
CONTINENS
ATQVE REINFEVDANDIS.

§. I.

De quo scriberem diu haesitanti mihi atque fluctuanti nulla sese magis commendauit materia, quam de qua me acturum esse titulus commentationi huic inscriptus edocet. In tanta sane nunc temporis obuia dissertationum commentationumque copia herculeum fere est opus materiam inuenire nondum exaratam. Licet et quam nos eligimus materiam hasce pertulisse vices, iamque Arumaeum quemdam *) sicut et Stur-

A

mium

mium *) atque Reuterum Württembergensem **) de ea egisse satis ostendat Lipenii bibliotheca iuridica, nos tamen oleum operamque perdituros litibusque esse araturos non putauimus, quum scripta horum ICtorum ad hanc materiam spectantia perquam rarissime inueniri, quam maxime certi simus atque conuicti ***); cui adhuc accedit, quod hi viri latissimum forsân campum singularum rerum infeudandarum excoluerint nos vero saltem generali theoria exhibenda contenti, quaestiones forte proposuerimus ab iis non decisas.

*) in diss. feudali quarta de rebus, quae in feudum dantur. Jen. 1620.

**) in diss. de rebus, quae in feudum dari possunt. Viteb. 1636.

***) in diss. de materia feudorum seu rebus, in quibus feudum constitui et consistere potest. Viteb. 1618.

****) Sane ne vllam quidem harum diu multamque a nobis hic in praestantissimis bibliothecis quaestiarum inueniendi nobis obigit copia.

§. II.

Obiectum commentationis nostrae esse res, quae infeudari et reinfeudari possunt diximus. Nostri itaque erit, vti quilibet facile colliget describere, quid sit infeudatio quid reinfeudatio; et tum demum quales res infeudandae atque reinfeudandae esse debeant. Quamobrem ita quoque nostrum instituemus laborem, vt primo de infeudatione atque reinfeudatione, et dein de rebus infeudandis et reinfeudandis ipsis loquamur.

§. III.

Infeudatio a plerisque definitur quod sit constitutio feudi.

Aff

At si verae istae sunt logicae propositiones: definitio tua primo quoque intuitu sit distincta, definitio tua non sit rotunda, sane male definiuisse sic definientes quis est qui non videat. Quisque enim, cui haec praebebitur definitio nunc adhuc omni plane idea distincta destitutus ulteriorem quaestionem praeponet, quid nimirum sit feudi constitutio. Nos itaque rotundam euitaturi definitionem eam infeudationis exhibemus definitionem, quam forsitan exhiberet, ex quo nunc porro quaereretur, quid sit constitutio feudi, nempe quod sit *actus, quo ex allodio fit feudum.*

§. IV.
Infeudatio ergo est actus, quo ex allodio fit feudum (per §. antec.). Iam vero ea vel ratione eius consideratur, qui feudum concedit seu ratione domini, vel non seu ratione eius, cui feudum conceditur seu qui feudum acquirit seu vno verbo ratione vassalli. *Priori in casu infeudatio est actiue sumta. Post: in casu infeudatio passivae sumta.* Ex hisce quoque legitimo modo sequitur, rem in feudum datam dici posse *infeudatam*, seu etiam *infeudandam* si rei quae infeudari debet infeudatio nondum accessit; feudum constituentem seu dominum feudi vero denominari posse *infeudantem*. Vassallum infeudatum (belehnt) seu etiam infeudandum denominare possem, prout nimirum vel iam inuestitura accessit vel non, seu si maus, prout vel iam actu domini vassallus est factus vel non seu tantum futurus adhuc domini est vassallus, si vsui loquendi conveniret, quum homo infeudari minus apte dicitur,

et hoc verbum tantum de rebus vſitatum eſt. Terminuſ vſui loquendi conveniens iſque legalis in datu caſu potius eſt *inveſtitus* et *inveſtendus* ſicut et dominuſ appellari poteſt *inveſtiens*.

§. V.

Ponamus futurum domini vaſallum, ſeu inveſtendum in aliquo fe funder neceſſe eſt, ex quo ſeſe aliquando domini cuiuſdam vaſallum factum iri colligit; hoc ipſam vero vel ſpes futurae ſucceſſionis eſſe poteſt, vel ſpes praefcriptionis, vel quoque declaratio domini ſeſe feudum in eum eſſe collaturum. Iam vero actus, quo declaro me aliquid eſſe praefiturum eſt *promiſſio in genere*, actus vero quo quiſ a quo conſeſſio feudi dependet *) declarat ſe rem ſub nexu feudali in alterum eſſe collaturum eſt *promiſſio feudi* **). Ergo exinde fluit tam futura ſucceſſione et praefcriptione, quam quoque feudi ^{veſti} promiſſione, ſpem ab aliquo conceptam ſeſe feudo aliquo in ~~_____~~ iri expleri poſſe.

*) qui tam dominuſ quam prodominuſ eſſe poteſt, ita ſcilicet, vt etiam univverſitatem a quo conſeſſio feudi dependet dominum nuncupemus.
 **) Sunt qui promiſſionem feudi ſic definiunt, quod ſit conventio, qua infeudatio promittitur. Aſt ſi vlla unquam definitio mihi dignior viſa eſt, quae reprehendatur, ſane haec eſt. Ne dicam hic idem per idem defini, quum ipſa definiti verba in definitione iterum occurrunt, definitionem latioreſſe ſuo definito, quiſ non intelligit. Quem enim latet Ictum conventionem in iuribuſ noſtris ſemper non ſolum promiſſionem denotare, ſed potius promiſſionem iam actu ab altero acceptatam (vid. §. 7.)

§. VI.

Promiſſio feudi eſt actus (per §. antec.), quo quiſ, a quo conſeſſio feudi dependet, declarat ſe rem ſub nexu feudali in al- rerum

terum esse collaturum. Jam vero implementum huius promissionis vel ab euentu quodam vt incerto spectato dependet vel non. *Priori in casu est promissio conditionata* *). *Post: in casu promissio pura.* Jam simulac ex nobis quaeres, quid de feudo statuendum sit sub conditione aliqua promisso. Profecto si ex iure feudali huius quaestionis decisionem desumere nobis iniungeretur, aqua plane nobis in hac causa haereret. Sed quem fugit ista II. F. I. dispositio silentibus statutis LLbusque tam prouincialibus quam feudalibus ad ius recurrendum esse subsidiarium scilicet romanum. Prono itaque exinde sequitur alueo omnem istam theoriam in iure romano satis prolixam de conditionibus hic applicari debere, easdemque hic obuenire distinctiones inter conditionem et modum et condiciones suspensiuas, resolutiuas, possibiles, impossibiles, perplexas, turpes, casuales, necessarias, potestatiuas et mixtas.

*) Species huius promissionis est expectatiua feudalis simplex cui nimirum nondum inuestitura euentualis accessit. Quam enim expectatiua feudalis aequae ac inuestitura euentualis ab euentu incerto dependet, utraque sua natura conditionata est promissio.

§ VII.

Iam nunc ponamus feudi promissionem esse factam, vel is cui promissio haec facta est, eam acceptat vel non. *Priori in casu conuentionem de feudo constituendo habebis, seu contractum feudalem, seu pactum feudale.* *Post: vero in casu promissionem*

feudi in specie. Valde pere inter DD male applicantes II. F. I. est disceptatum*), ad quamnam contractuum classem hicce referendus sit contractus feudalis, nimirum an sit realis, an verbalis, an consensualis, an litteralis; quid? quod an nominatus an innominatus, an stricti iuris an bonae fidei. Sed si quid ego sentiam loqui fac est, persuasissimum me habeo frustraneum istos DD suscepisse opus. Quid enim quaeso iuri feudali immisceamus diuisiones, quas plane ignorat; quid formas ciuiles in contractibus obseruandas, quas non nouit. Et sane si quoque affatim liberales essemus et concederemus, eum esse contractum consensualem et consensum ab vtraque parte tam ab inuestiente, quam ab inuestiundo accedere debere, immo eum esse contractum nominatum et bonae fidei, minime gentium tamen summa atque ardua ista inter hosce contractus in iure romano statuta discrimina hic locum inuenient. Neque adeo vilis iuris Romani auctoritas est, vt ope eiusdem rebus luce clarioribus quasi noctem quamdam offundamus.

*) Vid. Eriei Mauricii posit. feudal. VII. §. IV.

§. VIII.

Infeudatio est actus, quo ex allodio fit feudum. Quaeritur nunc quibus modis ex allodio feudum fiat. Duo mihi tantum tibi enumerare licet, nimirum vel per inuestituram vel per praescriptionem II. F. 33; eam praeterea infeudationem *expressam* hanc *tacitam* recte denominari posse mihi videtur. Inuestitura enim

enim nihil aliud est, quam ipse actus solennis, quo possessio feudi expresse transfertur. Diuiditur enim quidem in *propriam* et *impropriam*, seu *abusuam* prout nimirum vel rei possessio interueniente actuali illius traditione transfertur, vel non seu tantum interuenientibus symbolis; sed semper tamen expressa feudi aderit traditio, quum contra per praescriptionem tantum tacite mihi res in feudum deferatur. Omitto hic vberiore tractationem de inuestitura eiusque speciebus atque de praescriptione a sine nostro plane alienam, et iam ad ceteras infeudationis species progredior.

§. IX.

Infeudatio nempe refertur vel ad dominium rei infeudandae vel ad eam rei infeudandae qualitatem vtrum nimirum iam semel in feudum sit data vel non. *Priori in casu* sequenti distinguas ratione: dominium eius rei nimirum vti aiunt directum vel ipse habet is, qui alterum ea inuestit vel non. *Illo in casu* est *infeudatio per dationem*. *Hoc in casu* vel is, qui feudum accipit dominus est rei infeudandae, cuius vero dominium nunc ab eo tamquam inuestito ad inuestiendum transit vel non. *Priori in casu infeudationem per oblationem* habebis. *Post: in casu infeudationem rei alienae*. Iam vero haec res aliena vel est ipsa res, qua alter iam est inuestitus, qui vero nunc iterum alterum ea inuestit vel non. *Illo in casu* est *subinfeudatio*. *Hoc in casu infeudatio rei alienae in specie talis*. Si vero infeudatio ad eam rei infeudanda

re-

refertur qualitatem, utrum iam semel in feudum data sit an non, sic distinguendum est: vel feudum fit ex allodio, quod iam antea erat feudum, vel non seu ex allodio, quod nunquam fuit feudum, feudum fit. *Priori in casu reinfeudatio erit; Post: in casu vero infeudatio prima.*

§. X.

Infeudationis eiusque specierum conceptum nunc eruimus, nihilque nobis amplius superest, quam ut iam ad ipsas res, quae infeudari et reinfeudari possunt, progrediamur. Et hic triplex sese nobis offert diuisio. Alia enim est quaestio: quaenam res in genere possint infeudari; alia quaenam res dominum ipsum intuitu rei in feudum datae securum reddunt; alia demum, quaenam res sint reinfeudandae. De singulis quaestionibus sigillarim itaque nobis erit agendum.

§. XI.

Si ergo primo quaeritur: quaenam res possint infeudari, nos quidem respondemus, omnes res, quibus ea inest qualitas, ut alicui tamquam emolumentum concedi possint sub conditione fidelitatis singularis praestandae; iam vero tales res in genere nominantur *res ad infeudandum capaces*, ergo einde sequitur: *omnes res ad infeudandum capaces posse in feudum dari.*

§. XII.

§. XII.

Si res tantum in feudum dari possunt per §. ant. quae alicui tamquam emolumentum concedi possunt sub conditione fidelitatis singularis praestandae, iam satis atque abunde exinde intelligitur, res alienari prohibitas obiectum feudi esse non posse, et ergo 1) nec res plane extra commercium positas per ipsam II. F. 3. §. 1. dispositionem, nec 2) res in quas nobis nullum ius competere non ignoramus, 3) ius nostrum in re aliena nobis competens tam diu infeudari posse, quamdiu nobis tamquam dominis iuris infeudati competit, eoque extincto etiam feudum esse extinctum, ita ut semper alterius ius saluum sit, cuius exemplum est fundus dotalis, qui durante matrimonio semper quidem infeudari poterit a marito, salvo vero iure vxoris eam dein repetendi.

§. XIII.

Inter alias infeudationis species etiam supra (§. 9.) rei alienae infeudationem statuimus. Iam quaestio occurrit, an quoque res aliena obiectum esse possit infeudationis. Sane licet primo intuitu hicce conceptus recens et simul contradictorius videretur, quo minus eum nihilominus statuam non video quid me impediatur. Certe eam rei alienae infeudationem, quae ita comparata est, ut inuestitus alterum denuo ea re inueffiat, seu vno verbo subinfeudationem locum habere posse, nemo negabit propter ipsam II. F. 9.

B.

et

et II. F. 34. §. 2. dispositionem. Sed iam ponamus res, quae nec ad dominum inuestientem nec ad vasallum inuestitum pertinent, num ipsas non nisi ab ipso domino rei alteri in feudum dari et offerri posse putabis? Ego saltem profecto tecum hoc confiteri non considerem. Quid enim quaeso, si creditor quidam, cui in securitatem crediti res quaedam esset oppignorata sub pacto antichretico, quid, inquam, si idem creditor hanc rem ipsi oppignoratam alteri cuidam dedisset in feudum ea sub conditione, ut si res relueretur, rem redderet in feudum datam omnisque nexus feudalis cessaret. Nonne hic res aliena in feudum esset data, nonne in dato casu infeudatio rei alienae adesset? Ius enim rem quandam in feudum dandi eatenus denegari nemini potest, quatenus ille de emolumentis ex illa percipiendis disponere potest. Atqui tale ius creditori antichretico competit, ergo eidem ius rem alienam infeudandi. Nihil enim tali infeudatione nisi ius fructus nomine creditoris percipiendi conceditur. Suo quidem nomine utilitatem percipiendi ipse adeo usufructuarius facultatem recte dabit.

§. XIV.

Quaenam res infeudari possint perspeximus. Ponamus itaque tales res seu in genere res ad infeudandum capaces, vel his ipsis in dato casu domino securitas conciliatur intuitu rei suae in feudum datae dominii, seu sese eius non esse laturum iacturam, vel non. *Priori in casu res sunt ad infeudandum idoneae. Post:*

in

in casu res ad infeudandum minus idoneae. Iam si nunc quaeritur, quatenam res ad res referri possint quae ad infeudandum sunt idoneae, quisque intelligit ad has referri posse: 1) *res immobiles tam per se quam intellectu iuris tales* 2) *iura* 3) *demum res mobiles intuitu quarum cautio praestatur.* Et hic quamcunque cautionem sufficere putamus, siue sit iuratoria siue pignoratitia siue hypothecaria siue expromissoria et fideiussoria, dummodo per eam dominus rei infeudandae intuitu eius securus reddatur. Ex ipsa enim re infeudata mobili domino nulla securitas provenire potest, necesse est ergo aliud quid illi accedat, quod domino securitatem comparat.

§. XVI.

Rem mobilem rem ad infeudandum idoneam fieri posse probauimus (§. ant.), si nimirum sit res quidem mobilis aut intellectu iuris immobilis, aut si intuitu eius cautio praestatur. Quid vero num res mobilis nulla plane harum adiectarum qualitarum gaudens nunquam infeudari poterit? Profecto si II. F. 1. euoluis, feudum non nisi in rebus immobilibus consistere posse inuenies, siue res immobiles in specie sint, siue intellectu iuris tantum tales sint. Sed si quid res sit fateri debeo, ego quidem existimo, feudistam hic tantum de naturalibus feudi esse loquentum. Si enim rem meam pro lubitu alienari mihi licet, quidnam mihi prohiberet, quo minus etiam rem meam mobilem in feudum dem; quid? quod nonne

etiam rebus mobilibus omnia feudi essentialia inesse possunt; et
num forsitan interessentialia referre covaberis eam rei infeudandae
qualitatem, vi cuius sit immobilis. Sane si hoc statueres an ICtus
esses haesitarem.

§. XVI.

Res mobilis infeudari potest per §. antec. Exinde
colligere potes 1) rem tunc non esse rem ad infeudandum ido-
neam sed tantum ad infeudandum capacem. 2) Feudum in dato
casu esse improprium, quia naturalia eius sunt immutata 3) rem
tam fungibilem quam non fungibilem infeudari posse 4)
rem fungibilem ita infeudari ut finita infeudatione tantumdem ex
eodem genere domino restituatur 5) rem non fungibilem infeu-
datam in specie esse restituendam 6) non absolute opus esse
cautione, tam si res fungibilis quam non fungibilis infeudata,
sed plane in dominorum esse arbitrio, utrum cautionem sibi praes-
tari velint an non.

§. XVII.

Iam demum ad eas res provenimus, quae reinfeudari possunt.
Reinfeudatio est actus, quo ex allodio feudum fit, quod iam an-
tea erat feudum (§. 9.). Exinde sequitur 1) rem finita infeudatione
non amplius feudum esse sed allodium 2) res solum posse reinfeu-
dari, quae iam olim infeudatae, feudum vero esse desiere
et domino rursus apertae sunt; iam vero quum res olim modo

legi-

legibus praescripto infeudatae et nunc domino iterum aperta res vocantur *infeudari solitae* *), solas res infeudari solitas obiectum esse posse reinfeudationis; 3) res, esse debere ad infeudandum capaces, 4) nihil vero interesse an sint ad infeudandum idoneae an non, 5) per rerum infeudari solitarum reinfeudationem infeudationem continuari, et feudum iam allodium factum denuo feudum esse incipere.

*) Hanc definitionem veram esse et definitio suo adaequatam uberius exponit *Car. Adolph. Braun in diss. de re infeudari solitam* Cap. 1. per totum elegantissimum in §. 2. eiusd. Cap. addita explicatione termini legalis: solere.

§. XVIII.

Quaeritur: an quotiescunque vassallus decessit et successor nondum inuestitus est feudo feudum intra hoc tempus sit allodium factum. Secundum nostram sententiam minime genium, Si enim feudum esset allodium factum, nexus feudalis plane esset sublatum, sin hoc, etiam ipsa res in feudum data rediisset ad dominum; iam vero feudum ad dominum non prius redire potest, quam si domino est apertum, apertum vero in dato casu non est, quia nondum ius eorum extinctum est, quibus feudum eadem infeudatione est constitutum, ergo prono alveo exinde sequitur, feudum in dato casu non in allodium esse reimmutatum, sed feudum potius manere; quumque reinfeudario sit actus, quo feudum fit ex allodio, quod iam antea erat feudum, hocce vero semper praeponat feudum apertum, extra omnem etiam dubitationis

positum est alicam, *successorem*, quem LL ad successionem vocant, feudo per successionem ad eum delato non rem *reinfudatam* sed tantum *infeudatam* accipere.

§. XIX.

Coronidis loco duas hic adhuc subiiciamus quaestiones 1) quando res infeudari solita esse desinat 2) quando rerum infeudari solitarum reinfudatio fieri possit. Quod ad priorem quaestionem, quisque facile perspicit: rem infeudari solitam esse desinere, tam si res, quam si res feudalis esse desinat, et ergo 1) per rei infeudatae totalem interitum 2) per consolidationem tam in specie sic dictam, quam per appropriationem, prout nimirum res infeudata allodium esse incipiat vel in persona domini vel in persona vassalli. Iam vero necessarie ad consolidationem in specie sic dictam requiritur, vt feudum sit domino apertum. Quid nunc, vt et posteriorem quaestionem non indecisam relinquamus, si feudum domino est apertum, num semper penes eum erit vtum id reinfudare velit an non? Distinguere solent DD vtum res infeudari solita iam in dominicum sit redacta, id est vtum iam omni plane nexu feudali sublatro eam cum ceteris suis bonis allodialibus commiscuerit dominus an non. *Priori in casu* reinfudationem fieri non posse statuunt ob II. F. 35. et C. 2. X. de feud. licet posteriori in casu concedant. Ego vero quidem cur huic sententiae subscribam, non video. Primo enim II. F. 35. tantum de prodomino loqui, quisque primo colligit intuitu. Fac enim quendam feudum ei apertum omni

nexu feudali sublato, iam rem allodialem fecisse, quid quaeso
 hunc impedies, quo minus hac si ei demuo libet, iterum alterum
 inuestiat. Num ei forsân denegabis liberam de bonis suis dispo-
 nendi facultatem? Non poteris hercule; et nonne hic ex allodio
 feudum fit, quod iam antea erat feudum, nonne hic conceptum
 habes reinfeudationis? Sed alia quaestio est an prodomini rem
 infeudari solitam iam in dominicum redactam reinfeudare possint.
 Negare hoc solent DD ob iam allegatas LL. Verum enim vero
 euoluas II. F. 35. quid quaeso exinde pro eorum tuenda sententia
 apparet. Quidquid proferunt de Archiepiscopo Mediolanensi
 quidem praedicari posse satis superque apparet, sed quid sibi
 verba in fine allegata volunt: *Profecto alii episcopi et clerici ea*
quae in dominico habent et feuda his aperta olim dederant et
hodie dant. Num specialeu casum in curia feudali Archiepisco-
 pi Mediolanensis obtinentem pro regula atque norma generali ha-
 bere volumus? Ecquis non intelligit contrarium potius esse sta-
 tuendum, quum indubitati sit iuris plurem vim atque auctorita-
 tem attribuendam esse consuetudini magis vniuersali quam specia-
 li. Obiicies mihi forsân Cap. istud allegatum. Sed quid hic ad
 nos ius canonicum, et sane, si quoque intuitu clericorum in ge-
 nere illius dispositionem assumere vellemus, intuitu saecularium
 tamen prodominorum longe aliud quid esset statuendum. Quid
 nostra theoria sit forsân quaeres, hic eam teneas: Res infeudari
 solita vel ex speciali ratione a reinfeudatione est excepta *) vel
 non. *Prior. in cas.* reinfeudationem fieri non posse, *Post. in cas.*
 semper licere statuimus.

*) Sic

) Sic exempli gratia specialis ratio adesset, si testator qui primo rem suam sub nexu feudali in alterum transtulit vasallam, domino sub quo feudum apertum fieret, iniunxisset, ut feudum non reinfendaret, sed cum allodio commiseret, et poenam iacturae domini ut vocant directi illiusque translationis in alterum quemdam adiecisset si voluntati suae contraveniret.

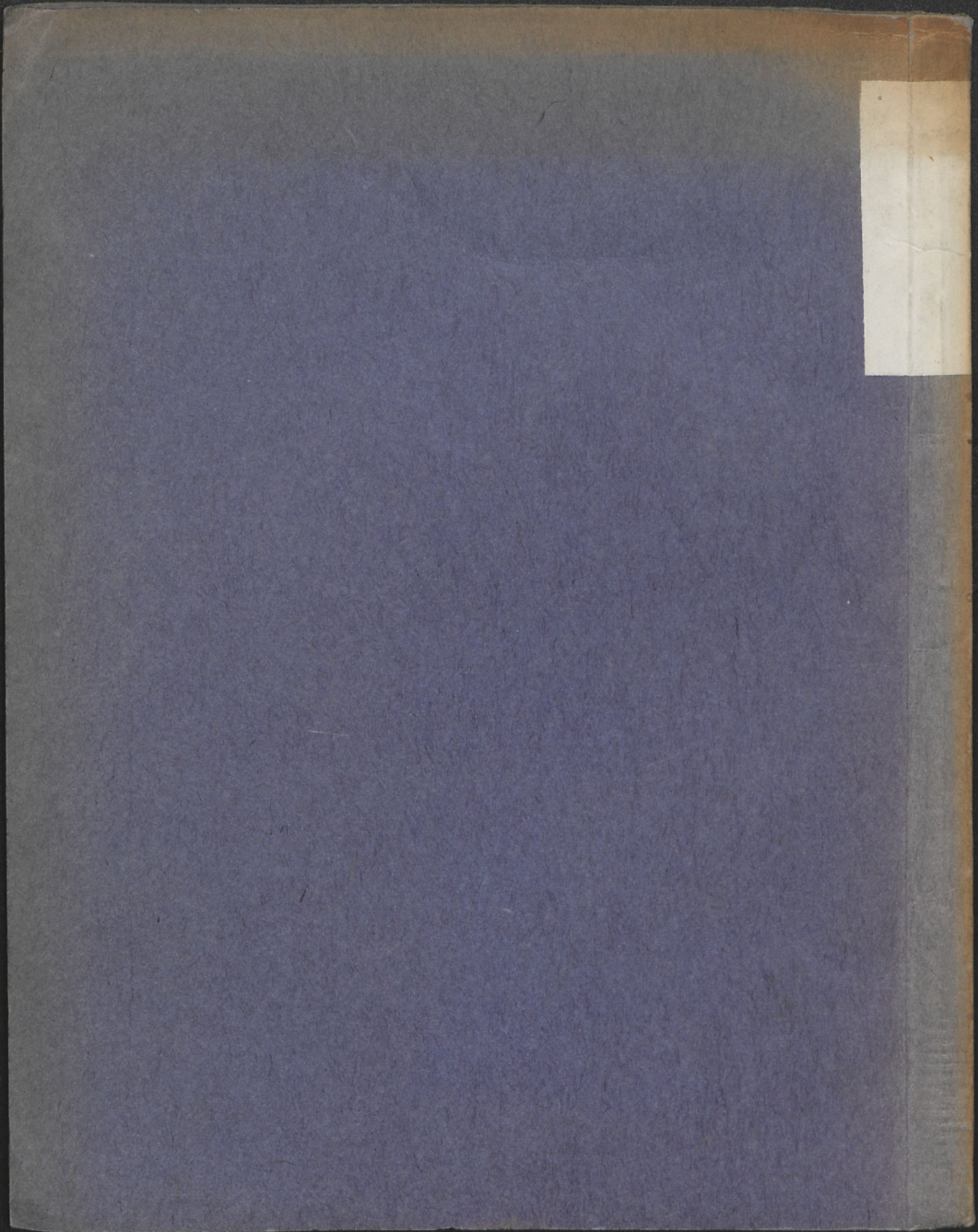
§. XX.

Iam finem hic benevole lector libelli huius vides. Quid haec omnia in praxi forsitan inquires. Sane ipse concedo parum utilitatis in praxin exinde esse redundaturum. Sed num de theoreticis scripsisse plane frustraneum est? quid quaeso practicus sine theoria? Plura ceterum maiorique adhibita diligentia scripsissemus, nisi iussus patris iam academiae academicisque laboribus valedicendi obsequiumque huic debitum nos arcuisset. Si hac excusatione nondum contentus minus serena fronte laborem nostrum aspiceres, autorem iuuenem esse memor sis opusque iuvenile. LL. vero aequitatis exoptulare ut iuuenili aetati quam maxime parcamus, iuuenilesque labores quam mitissime diiudicemus.

K17400

X 2311749

F. 4. num. 10.

25 17

OTTONIS AMANDI WWESTENBERG

SEDINENSIS

COMMENTATIO

IVRIS FEVDALIS GENERALIA

DE

REBVS INFEVDANDIS

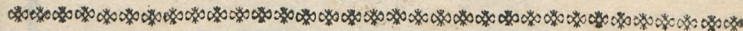
CONTINENS

ATQVE REINFEVDANDIS.

P. 328,

Thl 740°

HALAE,

LITTERIS BEYERIANIS MDCCCLXXIV.

